

En hån af den ængstelige almindelighed

Plakaten til filmen Contagion

ANMELDELSE / 02.11.11

Smittefilmen 'Contagion' fremprovokerer effektivt undertrykt OCD ved at stille skarpt på vores angst for urinbefængte barnødder og mikroorganismernes usynlige liv, men kæmper med lamme replikker og en irriterende fremstilling af det almindelige menneske.

Kasper Lundberg

Lidt rørende er det da at se smukke mennesker dø og smukke mennesker sørge over de smukke lig. Men når de er revyagtigt klædt ud som hr. Jensen med falske tænder (Jude Law) uformelige dynejakker (Matt Damon) og slaskede rygsække (næsten alle filmens skuespillere), for at se almindelige ud, bliver det svært at identificere sig med dem. Snarere fremstår skuespillerne i Steven Soderberghs pandemifilm *Contagion* som en sær, uengageret hån af det gennemsnitlige.

Contagion er et ensembledrama udfoldet omkring opklaringen af oprindelsen af en dødbringende virus af dyreslægen, der hastigt spreder sig over hele kloden. Præmissen er alvorlig, men filmen er skæmmet af en gennemtrængende latterlighed.

En vulgær overflod af superstjerner besætter en række utroligt undervældende roller. Kun Matt Damon i filmens største rolle får egentlig plads og replikker til at skinne lidt, som da han får at vide, at hans kone er død og reagerer med en rørende mangel på fatteevne. (Hvis man ikke bryder sig om Gwyneth Paltrow, er dette filmen man skal se, da hun møder sit mest brutale endeligt siden Kevin Spacey sendte hendes hoved til Brad Pitt i en papkasse).

Udover Gwyneth Paltrow - der hurtigt er ude af billedet - er Bryan Cranston fra AMCs fænomenale serie *Breaking Bad* (om den kræftramte og overkvalificerede kemilærer Mr. White, der springer ud i en kriminel løbebane som kogekone af Crystal Meth) overraskende intetsigende i rollen som halvhård militærchef. Laurence Fishburne (*The Matrix*, *Mystic River*) taber kampen med den altoverskyggende del af filmens alt for mange ulideligt tåkrummende replikker. Et illustrativt personligt favoriteksempel er til et topmøde mellem Militæret og Videnskaben, hvor Fishburnes karakter bliver spurgt:

"Is there any way someone could weaponize the bird flu? Is that what we're looking at?"

Hvortil Fishburne med alvorlig mine svarer:

"There's no need to weaponize the bird flu. The birds are doing that."

Og klip. Ny scene. (Hvordan? Småbitte fuglepistoler? Vi får desværre aldrig svaret, da filmen aldrig vender tilbage til teorien.) Den lille lækkerbisen kan man af uudgrundelige årsager også nyde i traileren.

<http://www.youtube.com/watch?v=bdzWcrXVtwg>

Manuskriptet er tilstrækkeligt, men ultimativt utilfredsstillende for en film i den amerikanske sværvægtsklasse. For eksempel er der et helt narrativt spor, der aldrig rigtigt kommer i berøring med de andre. Marie Cotillard (*Inception*, *Spurven*) spiller en slags WHO-detektiv, der skal finde sygdommens epicenter i en bihistorie, der kunne have været opereret væk uden større komplikationer.

Filmens har to slutscener, der er lige irriterende. Den ene er en kvalmende, bittersød happy end på

Damons historie og den anden er en impotent afsløring af sygdommens oprindelse. *Contagion* er instrueret delvist som en detektivhistorie, hvor der hele tiden lægges oplysninger om sygdommens oprindelse ud.

Opklaringen til sidst er dybt skuffende, da det ikke er nogen af de personer, man har fulgt, der er involveret. Det er bare filmen, der får lyst til at klippe tilbage og vise, hvad der skete. Der er ingen logisk grund til, at det først afsløres til sidst ud over, at instruktøren tydeligvis synes, at det ville være mere spændende sådan. Ren tilbageholdelse af information af værste skuffe.

Det, der til gengæld lykkes bedre end i nogen anden virusfilm, er den måde *Contagion* effektivt vækker al den OCD, man ikke vidste, man havde. I biografen var der ingen, der hostede, og alle holdt hurtigt op med at røre ved noget som helst. Længe efter jeg havde forladt biografen, var jeg stadig fuldstændigt besat af et stykke statistik fra filmen, der lyder, at gennemsnitsmennesket rører sig selv 2-3000 gange om dagen i ansigtet.

De populærvidenskabelige facts bliver effektivt neuroseproducerende i kombination med en fabelagtigt klam, konstant småhosten og filmens eneste virkelige genistreg: en lang række paranoide næroptagelser af overflader og potentielt smittebærende genstande som urinbefængte barnødder, råt kød i bunker og nussede kreditkort, der bevæger sig mellem hænder.

Kameraet - der ellers gør et nummer ud af ikke at gøre opmærksom på sig selv - får sin egen vilje og tvinger os til at komme i tanker om vores undertrykte angst for mikrober. I disse øjeblikke løfter *Contagion* sig, nedbryder grænsen til publikum og *vil* os noget. For så straks at falde tilbage til pinlige one liners, meningsløs spænding og hån af den ængstelige almindelighed. Det er en anbefaling med voldsomme forbehold.

FAKTA

Contagion. 2011.

Inst.: Steven

Soderbergh.

Medvirkende: Matt

Damon, Gwyneth

Paltrow, Bryan

Cranston, Laurence

Fishburne, Jude Law,

Kate Winslet

*og Marie Cotillard.
Premiere d. 2
november.*